

PASCAL VERBEKE
gastheer Dirk Vandenberghe

zondag 4 oktober 2020 om 10.30 u.
boekenhuis Theoria, Casinoplein 10, 8500 Kortrijk

HET PENHUIS
is een organisatie van openbare bibliotheek Kortrijk
met ondersteuning van het Vlaams Fonds voor de Letteren

PROGRAMMA 2020 - 2021

Pascal Verbeken

zondag 4 oktober 2020 // gastheer Dirk Vandenberghe

Willem Jan Otten

zondag 15 november 2020 // gastvrouw Virginie Platteau

Marije Langelaar

zondag 6 december 2020 // gastheer Jooris Van Hulle

Paul Moyaert

zondag 7 februari 2021 // gastheer Philippe Lepers

Maxim Februari

zondag 21 maart 2021 // gastheer Rik Van Puymbroeck

i.k.v. Memento Woordfestival Kortrijk 2021

'Jonge Gasten' Miek Zwamborn en Aya Sabi

zondag 18 april 2021 // gastheer Lars Bernaerts

PRIJS EN INSCHRIJVINGEN

vvk € 7 (incl. reservatiekosten) | add € 8 | -26 jaar € 5

reserveren via Ticketservice Kortrijk, 056 23 98 55

(beperkte plaatsen, drankje telkens inbegrepen)

MEER INFO

www.kortrijk.be/hetpenhuis

Alle literaire ontmoetingen van Het Penhuis worden georganiseerd met respect voor de huidige coronamaatregelen.

HET PENHUIS

Het Penhuis is aan zijn achttiende seizoen toe.
We gingen van start in het najaar van 2003.

Het Penhuis wil de ontwikkelingen in de actuele literatuur en filosofie op de voet volgen. De volle aandacht voor artistieke kwaliteit is het uitgangspunt. We willen geen organisatie zijn die zich richt op literatuur- en filosofiekenners. Tegelijk willen we een lage drempel inbouwen en een ruime variatie brengen in het aanbod.

Het Penhuis is een niet-geïstitutionaliseerde vereniging maar nauw verbonden met Schouwburg Kortrijk, openbare bibliotheek Kortrijk en stad Kortrijk. De werking wordt hoofdzakelijk gedragen door vrijwilligers.

Het Penhuis programmeert vijf of zes activiteiten per seizoen op zondagvoormiddag. Er wordt daarbij telkens een dichter, een filosoof of een prozaïst uitgenodigd, die door een gastheer of – vrouw wordt geïnterviewd. Ook het publiek wordt nauw betrokken. Vragen stellen aan de uitgenodigde auteur is altijd mogelijk.

Iedereen is welkom.

boekenhuis Theoria, Kortrijk

PASCAL VERBEKEN

BIOGRAFIE

Pascal Verbeken (° 1965) is schrijver en scenarist. Hij studeerde Germaanse filologie. Hij staat bekend als een groot Wallonië – kenner. Hij schreef o.m. Arm Wallonië, Grand Central Belge, Duistere wegen, Tranzyt Antwerpia, Miavoye' (samen met Koen Peeters, Peter Holvoet - Hanssen en Koen Broucke), Brutopia en tv - scenario's als 100 Jaar Vooruit .

Zijn boeken stonden op de tiplijst van de AKO Literatuurprijs, de shortlists van de ABN Amro bank Prijs voor non-fictie en de VPRO Bob den Uyl Prijs voor het beste reisboek. Met Arm Wallonië won hij de M.J. Brusseprijs voor het beste journalistieke boek. Afgelopen jaar leverde hij zijn topwerk af: Brutopia. In dit boek volgt hij het spoor van de dromenjagers. Hij leidt de lezer op meesterlijke wijze door de geschiedenis van de Brusselse dromen en legt zo de hedendaagse ziel bloot van deze mysterieuze stad.

www.wpg.be/auteurs/pascal-verbeken

Op wandel met Pascal Verbeken in zijn geliefde stad Brussel © Marijke Carpentier

BIBLIOGRAFIE

bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Pascal_Verbeken

publicaties

- Arm Wallonië (2007)
- Grand Central Belge (2011)
- Eurowash 2000 (2012)
- Somewhere City (2013)
- Tranzyt Antwerpia. (2013)
- Miavoye (2014)
- Duistere wegen - Vincent van Gogh in de Borinage (2015)
- Brutopia - De dromen van Brussel (2019)

documentaires

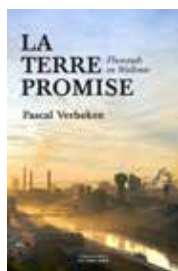
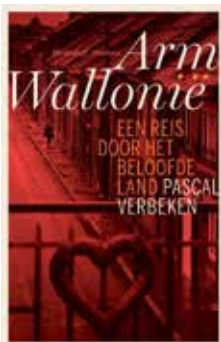
- Arm Wallonië (2010) - regie en scenario (uitgezonden op Canvas en RTBF)
- La terre promise (2010) - regie en scenario
- 100 jaar Vooruit (2013) - co-scenarist
- Grand Central Belge (2014) - co-scenarist

hoorspel

- Miavoye (2014)/

ONDERSCHIEDINGEN

- Arm Wallonië (2007) won de M.J. Brusseprijs voor het Beste Journalistieke Boek van het Nederlands Fonds voor Bijzondere Journalistieke Projecten en haalde de shortlist van de ABN AMRO Bank Prijs voor non-fictie.
- Grand Central Belge (2011) was genomineerd op de shortlist van de VPRO Bob den Uyl-prijs voor het Beste Reisboek en de tiplijst van de AKO-literatuurprijs.

Raadpleeg zeker eens de online catalogus van de Kortrijkse (buurt)bibliotheken om nog ander werk over en door Pascal Verbeke te ontdekken: <http://kortrijk.bibliotheek.be>.

DE KEUZE VAN... GIE

Pascal Verbeken omschrijft zichzelf als 'reporter'. Dit woord klinkt wat bedaagd, of beter gezegd, het is in onze tijd wat op de achtergrond geraakt. Maar het woord past bij hem. 'Journalist' ligt ons nu makkelijker en vaker in de mond. Als men naar de oorsprong van het woord 'reporter' gaat zoeken, komt men in de buurt van 'verslaggever'. Men vindt wel een vijftiental betekenissen m.a.w. het woord dekt een grote lading. Zijn werk sluit daarbij aan.

De manier waarop Pascal Verbeken schrijft, is via veel tentakels verbonden met het leven.

Hij is een alleenloper. Een man die zijn weg alleen uitstippelt. Een geval apart.

Een wandelende reporter en terreinman. Een voetreiziger. Een betrokken chroniqueur met scherpe schilders-blik. Een belangrijk luisteraar naar menselijke verhalen. Hij is niet direct een archievenman. Hij omkadert zijn omgeving en onderzoekt als een archeoloog nauwgezet het terrein. Kastelen en paleizen trekken evengoed zijn aandacht als achterstandswijken. Vooral in 'Brutopia' komt men van de ene wereld in de andere terecht ...

Het verhaal van de gewone man is hem het dierbaarst.

De samenleving bestaat uit contrasten. Deze gaat hij opzoeken. Arm en rijk, de veelheid aan godsdiensten, culturen, heden en verleden, licht en donker.... Dit veroorzaakt schuringen maar hij brengt je daardoor als lezer van de ene verwondering in de andere....

Hij gaat op zoek naar de ziel van de stad.

Hij onderneemt wandelingen en komt ook af en toe zichzelf tegen. Hij droomt, stelt zichzelf vragen, ontwikkelt ideeën, utopieën,...

Hij is een scherp waarnemer met zowel oog voor detail als voor het algemene beeld.

Zijn literaire schrijfstijl is kleurrijk en dwingt je als lezer onafgebroken tot aandacht.

De waarnemingen bevatten verschillende lagen.

Hij is een erudiete scherpshlijper. Authentiek en enthousiasmerend. Zo betreft hij ons in een wereld die veel verder reikt dan die van loutere feitelijkheden. Hij schetst de beslissende wending tussen traditie en vernieuwende bewegingen. Je ziet onder het lezen iets anders ontstaan... Zijn boeken gaan over 'verlangen'. Een verlangen om te zien wat anderen nooit hebben gezien. Hij maakt van steden en omgevingen personages die praten, denken, luisteren en dromen....

Zijn ironisch - geestige commentaarstem kon me doorheen zijn werk aanhoudend boeien. Hij is een meeslepende verteller. Zijn teksten overrumpelen door de ritmiek van de zinnen.

Verbeken is een voortreffelijke compositie-man. Sterk en doordacht zitten de papieren bouwsels in elkaar. Evocatief en aangrijpend. Persoonlijke, historische en culturele factoren grijpen in elkaar en versterken elkaar. Geen weemoedige terugblik op wat voorbij is, niet rebellerend maar met een gezonde maatschappelijke geëngageerdheid.

Hij rekest af met talrijke clichés.

Of hij volgt een belangrijk kunstenaar, zoals hij dat doet in 'Duistere wegen' en verkent de wegen van die kunstenaar (hier Van Gogh) achterliet. Hij luistert intens naar de laatste getuigen van een verdwijnende cultuur. Fascinerende boeken. Dat komt omdat hij veel meer is dan een reisverslaggever.

De verbindende factor is de mensenmaat.

Hij toont aan dat de 'reporter' meer is dan een chroniqueur van een werkelijkheid in beweging.

Hij is op zoek naar een soort tijdloosheid. Een queeste naar vrijheid en andere, vernieuwende waarden.

De 'uiterlijke' wandeling of reis een 'innerlijke reis' te laten worden. En dat is precies het schrijven voor Pascal Verbeken. Tegelijkertijd spiegelt hij zich aan de wereld. Hij is voorbestemd om onderweg te zijn...

Hij is een dromerjager...

Zijn inzet als schrijver wordt in de loop der jaren ambitieuzer. Zijn maatschappelijke interesse is de drijfkracht voor zijn schrijven. Af en toe werkt hij ook samenwerken met andere bevriende en verwante kunstenaars ('Miavoye,'Tranzyt Antwerpia').

Hij is van bij de aanzet tot het schrijven van een boek een goed luisteraar. Zijn onderwerp draagt hij een warm hart toe, iets wat hij gemeen heeft met die andere boeiende streekgenoot van hem, Kamiel Vanholet. Ook zijn beleefd belgicisme en zijn open oog en hart voor andere culturen....

Zijn werk maakt een hechte verbinding met het leven. Daarom moet men Pascal Verbeken lezen.

Met Pascal Verbeken op wandel in Sint-Jans-Momenbeek (maart 2019) © Gie Devos

PASCAL VERBEKEN BRENGT BRUSSEL UTOPIEËN IN KAART

bron: www.bruzz.be/culture/expo/pascal-verbeken-brengt-brusselse-utopieen-kaart-2019-05-01

De België-trilogie van Pascal Verbeken is compleet. Na zijn tochten door Arm Wallonië en langs de oude spoorlijn van de 'Grand Central Belge' die Wallonië met Vlaanderen verbond, is de wandelende reporter in Brussel aanbeland. 'Brutopia' bekijkt de hoofdstad als een fabriek van geslaagde en gefaalde dromen.

Wie is Pascal Verbeken?

Naast Arm Brussel van Geert van Istendael, Een geschiedenis van Brussel van Roel Jacobs en De eeuw van Brussel van Eric Min, mag nu ook Brutopia van Pascal Verbeken (1965) op de boekenplank. Daarin portretteren tien lange reportages met opzoeken en observaties, gesprekken en getuigenissen de geschiedenis van het stukje grondgebied dat 'een verhevigde versie' is van België.

Over Brussel zou je verschillende boeken kunnen schrijven, wanneer vond u de sleutel met die focus op de utopie?

Het was Donald Trump die mij inspireerde om Brutopia te schrijven. Zijn van de pot gerukte tweet na de aanslagen over het hellhole herinnerde me eraan dat de stad al sinds Brussel-hater Charles Baudelaire een donker imago heeft.

Voor Vlamingen is Brussel nog altijd 'dat grauwe ding ginder in de verte', zoals Louis Paul Boon het kort na de Tweede Wereldoorlog omschreef. Dat is exact het beeld dat ook in Wallonië bestaat, en dan vooral bij de oudere bevolking die Brussel ziet als de stad van de financiële holdings die enorme fortuinen maakten in de Waalse staal- en steenkoolindustrie, maar Wallonië in de steek lieten sinds de déclin. En voor Europeanen – van Stockholm tot Athene – is Brussel de stad van de EU, een donker bureaucratisch nest waar een onzichtbare elite erop uit is om al die fijne volkeren te kloten.

"Met 180 nationaliteiten is hier geen enkele groep dominant, ook dat geeft lucht. De keerzijde is dat de stad door niemand geclaimd wordt."

Dat zwarte beeld verhult dat Brussel in de geschiedenis vaak de broedplaats van utopieën was: zowel kleine dromen als grote plannen en vergezichten op maatschappelijk, artistiek en politiek vlak. Sommige utopieën slaagden, zoals de EU, althans voorlopig nog. Andere crashten, zoals het Manhattan-plan van de Noordwijk waar we ons nu bevinden. De visionaire 'nieuwe stad voor de nieuwe mens' was eigenlijk een ordinair zakenproject waarvoor tienduizend Nordisten uit hun woning werden gedreven.

Met een ongeziene brutaliteit tegenover wie de onteigening weigerde. Elektriciteit en water werden afgesloten, op Sovjetwijze zijn mensen die zich bleven verzetten in de psychiatrie gestopt. Vandaag is de wijk een bizar wasteland van banale hoogbouw.

De Noordwijk was nochtans een van de meest levendige wijken van Brussel, die door het snoer van cafés aan de Antwerpsesteenweg bekend was tot diep in de provincie. Maar het was ook een ruige wijk van ongeschoolde mensen die vaak in ateliers aan de haven werkten, en die een makkelijke prooi vormden voor een alliantie politici en investeringsgroepen.

Daarmee is een mechanisme geschetst dat je in Brussel vaker aan het werk ziet. De stad krijgt weinig vat op de burgers die een anarchistische vrijheid koesteren, maar 'in ruil' krijgen de burgers ook geen vat op de stad, waar hogere machten evenzeer hun gang gaan. Een van de strafste concluderende citaten in uw boek is zelfs 'dat destructie, het diepste wezen van deze stad is'.

Brussel is in de zeventiende eeuw bijna van de kaart geveegd door de Fransen. Het lijkt alsof er daarmee een hardnekkig kwaad zaad werd geplant. Het verhaal van de Noordwijk spiegelt ook in de Zuidwijk kant Fosnylaan, de Europese wijk, de Noord-Zuidverbinding, het verdwenen Volkshuis van Victor Horta en het gaat maar door. Telkens verminkt Brussel zichzelf met een enorme razernij. Je hebt hier ook een twijfelachtige politieke cultuur van wheelen en dealen die onuitroeibaar blijkt. Het politieke dossier van het Eurostadion was een déjà vu van het Manhattan-project: een Brussels old boys network dat de wereld van het geld uitnodigt in achterkamers.

Nu bent u wel even slecht bezig met het counteren van de hellhole-gedachte.

Niets is hier eenduidig. Neem ook het beeld van Brussel als vrijplaats. In de negentiende eeuw streken hier veel dissidenten en kunstenaars neer die in hun eigen land ongewenst waren. Karl Marx is het bekendste voorbeeld.

Het Communistisch Manifest dat hij schreef in Elsene, werd een van de meest gedrukte teksten en veranderde de geschiedenis van de twintigste eeuw. Brussel is ook een vrijplaats voor de homo uit een Spaans provincienest die hier een job bij de EU vindt of de dakloze uit Oudenaarde die hier anonimiteit vindt. Met 180 nationaliteiten is hier geen enkele groep dominant, ook dat geeft lucht. Maar de keerzijde is dat de stad door niemand geclaimd wordt.

Zelfs niet door het politieke bestuur zoals bleek na de aanslagen. Je zou verwachten dat dan een burgemeester naar voren treedt om de stad te verenigen en mee te rouwen. Maar er gebeurde niets vanuit die hoek. Er was alleen die onwezenlijke samenkomst aan de Beurs van mensen met krijtjes en theelichtjes die vervoegd werden door het verenigde Belgische hooligansyndicaat.

U maakt zich ongerust over het uiteenrafelen van het sociale weefsel in de stad.

Het meest verontrustend vind ik de omvang van de illegale schaduwstad-in-de-stad. Het gaat wellicht om tienduizenden immigranten. In buurten van huisjesmelkers hangen tien bellen naast de voordeuren. Marchands de sommeil doen goede zaken met hun matrassenverhuur per nacht.

Kuregem is deels zo'n buurt. Als je bijvoorbeeld rond het Baraplein, op honderd meter van de Thalys-terminal, zes geldtransferkantoren aantreft voor mensen die door een gebrek aan domicilie geen bankrekening kunnen openen, dan weet dat je op zo'n breuklijn zit waar de illegale stad begint. Die onderwereld moet je niet idealiseren of romantiseren, zoals weleens gebeurt in Brussel. In die ellende heerst het recht van de sterkste.

Een hardnekkige Brusselse stadsmythe is die van de probleemloze melting pot. Brussel is eerder een complex geweven lappendeken van nationaliteiten, religies en taalgroepen dat elke dag weer verandert. Daar is ook veel meer segregatie dan je zou denken. Op witte en zwarte scholen. Tussen sjiieten en soennieten, Koerden en Turken.

Of neem de schrijnende positie van de joden die alleen onder politiebewaking naar de synagoge kunnen. Nu en dan zijn er ook onvermoede verbanden. In Kuregem gaan Marokkanen en Tsjetsjenen soms naar dezelfde moskeeën omdat ze elkaar kennen van de bokscubs. Naast die illegale schaduwstad komt ook de legale stad onder druk. In Sint-Joost verlaat een op de drie inwoners binnen het jaar de gemeente. Brussel als vloeibare metropool. Maar waar is de samenleving dan nog ergens in die wemeling?

De socialisten van de negentiende eeuw vochten ook tegen een sociale onderwereld, maar die was in alle ellende wél nog 'samenhangend'. Je kon er een beleid voor voeren. Trouwens, veel emancipatorische, volksverheffende ideeën van die oude sossen zijn tot vandaag nog heilzaam. Neem de utopische tuinwijk het Rad in Anderlecht: ook daar stromen de problemen van de stad binnen, maar van alle kanaalwijken is het de meest leefbare, de meest solidaire. Buren kennen er elkaar nog.

Molenbeek en bij uitbreiding de Kanaalzone spaart u ook niet. U hebt het daar consequent over wat misgaat en kiest niet voor hoopvollere burgerinitiatieven.

Dat hoofdstuk gaat niet over Molenbeek, maar over het utopische salafisme. Terugkeren naar het 'authentieke geloof' van de gezellen van de profeet in de zevende en achtste eeuw is bij uitstek een utopisch verlangen. Daar hebben pakweg Molengeek, de Foyer, de mensen van Brass'art of het futsal-clubje enzomeer niets mee te maken. Maar ik snap best je opmerking, hè. Als je geen stem geeft aan die positieve burgerinitiatieven, lijkt het alsof je ze niet ziet of niet wil zien.

Op dat vlak is de Kanaalzone en Molenbeek in het bijzonder een mijneveld, een projectiescherm van oordelen en veroordelingen die ook de Brusselaars zelf verdelen.

Ik heb vooral geprobeerd om dat salafisme met feiten te duiden. En ja, die zijn best verontrustend. Als zowel de Staatsveiligheid als de directie van het Gemeenschapsonderwijs over radicalisering aan de alarmbel gaat hangen, moet je dat ernstig nemen.

Hebben de aanslagen in de hoofden van de Brusselaars misschien toch niet voor een roep naar beter bestuur gezorgd die op termijn het typische Brusselse anarchisme zou kunnen beknotten?

(denkt na): Wie zal het zeggen? Ik denk wel dat de aanslagen een scharnierpunt waren. De para's lopen hier nog altijd rond. Zonder veel discussie en ophef is de eerste stap naar een Israëlisering van de stad gezet.

Maar Brussel blijft wel een aangenaam anarchistische stad. En het is nog geen gezandstraald Efteling-decor zoals het centrum van Gent dat is geworden. Brussel is voor mij een stad in de categorie Napels, Marseille, Rome. Hard, ruig, hoekig, contrair. Maar ook met een sensuele kant. De stad mist een stroom, maar heeft wel onvermoed veel mooie vergezichten. Niet alleen vanaf het Justitiepaleis, het Koningsplein of het Rijksadministratief Centrum, maar ook vanaf de grens van het Dudenpark en het Park van Vorst, vanuit Parckfarm in Laken op de Noordwijk, of van aan de Schaarbeeksepoort richting Koekelberg. Kijk ook naar de kerselaars die nu in bloei staan op de boulevards in Schaarbeek, naar de stijgende en dalende straten, de heuvelachtige parken.

Brussel is vele steden. Een wemeling van realiteiten. Altijd gelaagd. Het volstaat om een hoek om te slaan en je bent in een totaal andere stad. Dat zie je op een spectaculaire manier als je van de spiegelglazen EU-torens bij Schuman, via de art nouveau van de Squares de straatjes van Sint-Joost binnenwandelt: drie steden, telkens andere Brusselaars.

De onzuiverheid die men elders probeert te weren, zit in de ziel van deze stad. Hou daarom de citymarketeers op afstand die hier 'het nieuwe Berlijn' willen laten verrijzen. Brussel heeft genoeg aan zichzelf.

Nog een vertrouwd ingrediënt in uw reportages zijn de getuigenissen van de bewoners.

Ik vind dat zowel hun herinneringen als hun ervaringen dikwijls erg onderschat worden in de media. Daar heeft men snel de neiging om naar een professor of een orakel uit de cultuurwereld te bellen als er iets over Brussel moet worden gezegd. Iemand als monsieur Martin die vijftig jaar lang zijn frietkot in Sint-Joost heeft uitgebaat, sla ik minstens even hoog aan als een politicoloog van de UGent of KU Leuven die multicultureel Sint-Joost gaat duiden. Ik werk als reporter volgens de methode van commissaris Maigret: comprendre, pas juger. Dat begint met luisteren op straat. Naar de mensen, de Brusselaars die doorgaans 'gewoon' genoemd worden.

De foto van Dolf Kruger op de kaft van 'Brutopia' zou je als een hommage aan dat soort mensen kunnen zien.

Absoluut. Die arbeider, dat is voor mij Frans Cools, de nog levende werfleider van het Atomium. Zijn naam is nergens in brons gegoten, maar de stad is gemaakt door honderdduizenden anonieme Brusselaars als hij. Meer dan door Leopold II of Paul Vanden Boeynants.

Het boek eindigt bij een verslaafde, dakloze Guineeër die aan het Zuidstation een koffie komt drinken bij het busje van Dokters van de Wereld. Hij had het zelf verknald, maar hoopte dat zijn dochter zou overkomen om aan de ULB te gaan studeren. Die kleine droom was het enige in zijn leven dat nog niet kapot was. Uiteindelijk is het dát wat mensen ultiem overeind houdt.

DIRK VANDENBERGHE ° 1971

BIOGRAFIE

Gastheer Dirk Vandenberghe is journalist en communicatiedeskundige. Hij is recensent voor de literaire periodiek *Ons Erfdeel*. Op de Lage Landen-webstek behandelt hij literaire debuten in de rubriek 'De Eerste Keer'. Daarnaast levert hij geregeld bijdragen aan NRC, Mediahuis, Trends, Memento Woordfestival Kortrijk, Vormingplus e.a. Hij is eveneens mederedacteur van het *Stadsmagazine Kortrijk* en coördinator van het magazine *Sien - meer voor mensen met minder*. Het is zijn debuut als interviewer in Het Penhuis.

manmetbril.wordpress.com

© Johanna Vanden Heede

VOLGENDE KEER IN HET PENHUIS

WILLEM JAN OTTEN (° 1951)

zondag 15 november 2020

Willem Jan Otten is één van de belangrijkste en persoonlijkste Nederlandse dichters en schrijvers van verhalend proza, toneel, kritieken en essays van dit moment.

In 2014 ontving hij de prestigieuze P.C. Hooftprijs voor *Specht en zoon*.

Een paar jaren eerder had hij ook al de Constantijn Huygens Prijs voor zijn gehele oeuvre ontvangen.

In een periode van bijna een halve eeuw schrijven, hij debuteerde in 1971, heeft hij een indrukwekkend oeuvre tot stand gebracht.

Zijn werk is van een kwaliteit die in de kritieken erkend en met de toekenning van een reeks belangrijke literaire prijzen bij herhaling bevestigd werd. Hij is niet alleen een fameus dichter, die zijn hoogtepunt bereikte in *Genadeklap*, maar eveneens de uitzonderlijke kwaliteit van zijn essayistisch werk moet onderstreept worden.

Deze veelzijdige auteur blijft in de eerste plaats een dichter van inhoud en gedachtengoed. Dit resulteerde tenslotte in een merkwaardige religieuze transformatie, een wijde blik.

www.vanoorschot.nl/schrijvers/willem-jan-otten

met gastvrouw *Virginie Platteau*

© Annaleen Louwes

REDACTIE
Piet Devos & Gie Devos
info@pietdevos.be // giedevos@skynet.be

reacties en suggesties zijn welkom

openbare bibliotheek
Leiestraat 30 - 8500 Kortrijk
056 27 75 00 - bibliotheek@kortrijk.be
www.kortrijk.be/bibliotheek